

σηκωθεί από το τραπέζι με μάγουλα κατακόκκινα. Ο κ. Παυλίδης τον έπληρσεν εύσημους και τον ήρωτα περι- τοβ έλλειματος, διατί δεν του έδωκαν έγγραφως έκθεση δικαιολογητική την όποσαν του εζήτησε επι- μόνως και διά του λόγου και διά του 'Ανεξαρτήτου'. Ο κ. Γλαρος, δ- νομα και ποδύμα ως φαίνεται, από τους καπνούς της τραπέζης, άμα ή- κους την λέξει 'Ανεξάρτητος', τον έπιασαν απασμοί και εξερευνείται κατ' αυτόν τας πλέον αναγούους και κακοήθεις εκφράσεις : —'Νά χ... την θρημνεία σου!' Ο κ. Παυλίδης χωρίς ποσώς να ταραχθή, τή άπήν- τησε : —'Νά τή φ... ' και τόν έπροσέθεσε λέγων ότι καθ' όσον άπορρή την έκθεση, την όποιαν τού άρνεϊται, ή θέλει την δώσει ή θέλει μουντζου- ροηθεί και θέλει άποδειχθεί και αυτός και ή συντροφία του διείνε λυ- μώνους τού δημοσίου πλούτου... Είς τά έπόμμενα φύλλα θέλομεν έπανέλθει εκτενέστερον, άκοκόμενοι να είπωμεν τώρα διή ή Κυβερνησις πληρώνει τοιούτους, ως τόν Γλάρον, διά να παρευρίσκονται εις τά χρέη των από της άγδής π.μ. κατά τόν γνωστόν κανονισμόν και ουχι να κραταλώσιν έως την 1 ή τας 2 μ. μ. εις τιν Πειραιά και έθδεν κάκειθεν, να στέ- κονται δε εις τή γραφείον μόλις μαν ή δύο ώρες τόν πολύ με τή ταγέ- ρα στό χέρι. Μή λυσός, κύριε Γλάρε' κλπ. κλπ.

Τό ξίλο και οι λίβελλοι στό χρόνια τού 'Οθωνος είχαν φθάσει στη μεγαλειότη τούς δξύτητα. Κάθε δημοσιογράφος ήταν αναγκα- ρμένος να συνοδεύεται από...σπιατοφύλακας. Στά χρόνια της βα- σιλείας τού Γεωργίου Α', τή κακό έμεπείστικη, άρζότερα δε έπε- κράτησε ή εύπρέπεια, μέχρις ότου συνέβη ή έπίθεσις έναντίον τού μακαρίτη Γαβριηλίδη. Κάποιος, θυμαμένος έναντίον του γιά ένα άρθριδιο στην 'Αφρόπολις', έπαροφύλαξε τόν Δευθυνητή της στην έξώπορτα τών Γραφείων του, στην όδω Σοφοκλέους. Όταν είδα τόν Γαβριηλίδη νάρχεκι, τού έπετέθη. Ο Γαβριη- λίδης έβγαλε τόν περίστροφον και, άμυνόμενος έπυροβόλησε. Δυστυχώς ή σφαιρα άνή και βρή τόν έπιτιθέμενο, χτύπησε ένα Γάλλο, τόν Δελογγή, παραγγελιοδόχο—πού περιούσε τυχαίως τή στιγμή εκείνη από τόν δρόμο και τόν άφησε νεκρό.

Τό γεγονός έκανε πολύ θόρυβο, ό Γαβριηλίδης λυπήθηκε κατάκαρδα, γίνθηκε δίκη και ό Γαβριηλί- δης καταδικάστηκε να πληρώνη ίσοβίως μνηστία επιχορήγησι στη χήρα και τόν όρφανόν τού σκοτα- μένου. Και τήν έπλήρωσε μέχρι τού θανάτου του.

Και ό άείμνηστος 'Αδωνις Κύρου ύπέστη κάποι- και μία έπίθεσι, στην όδω Σταδίου, άκριβώς έξω από τόν Ζαχαροπλαστείο Δουμπιέ. Καθώς έβράδιζε άνόπυτος, έξαφνα ένας Κρητικός, βροκοφόρος, χω- ρις να τού πή τιποτε έσάχησε τή μαγκούρα του και κτύπησε τόν Δευθυνητή της 'Εστίας' στό κε- φάλι. Ο Κύρου έπεσε κάτω αιμόφυρτος, και ό μαγκουροφόρος τώμαλε στό πόδι, με λίγο πιό πέ- ρα τον έπιασαν οι χωροφύλακες. Στην 'Αστυνομία, πού τόν έρώτησαν γιατί τόκανε αυτό, άπήνησε :

—Με έβριζε μουρμύρα και τούταίκα μία... 'Από τήν κουτ' αυτή δικαιολογία ό 'Αστυνομός έπέσθη ότι ό μαγκουροφόρος ήταν βαλτός. Και πράγματι, ή 'Ανάκρισις άπέδειξε ότι ή έπίθεσις έναντίον τού διαπρεπούς δημοσιογράφου είχε πο- λιτική έλατήρια και γι' αυτό καταδικάστηκε από όλη τήν 'Ελληνική κοινωνία. Ο Παλαϊός

ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΤΖΑΡΙ

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Οι Χριστιανοί τού μεσαίανος σάν γυρίζαν τή νύχτα τών Χριστουγέννων από τήν εκκλησία τή έρωιχναν στην εύ- θυμία και τή διασκέδασι.

Εβρισκαν να καλή στό τζάκι «τό μεγάλο κούτσοσυρο» πού είχαν άνάψει από βραδύς.

Τό κούτσοσυρο αυτό, τήν έποχή εκείνη, ήταν ένα είδος φόρου, πού πληρώναν οι ύποτελεσι στους άρχοντας. Τήν παραμονή, δηλα- δή, τών Χριστουγέννων, πήγαιναν στόν άρχοντα τού τοπου ξύλα, όπως πήγαιναν τόν Πάσχα αρνιά και πανέρινα με αύτά, όπως έπή- γαιναν τήν 'Ανάληψι σινάρι και τών 'Αγίων Πάντων κρασί ή λόδι. Και δέν ήταν μικρός, ό φορος αυτός τών ξύλων, άν λαβή κανείς υπ' όψιν, τά πελώρια άρχαία τζάκια.

Τό δέ κούτσοσυρο αυτό, ήταν όλόκληρος κορμός, μεγάλου δένδρου.

Κι όχι νοναχά τά άρχοντοσπίτα, αλλά και κάθε σπίτι έδιδε ίδι- αιτέρα προσοχή στό τζάκι και στό μεγάλο κούτσοσυρο, τή βρωδειά τών Χριστουγέννων.

Η πόρτα δέ τών σπιτιών, έμενε όλάνοιχτη, τή βρωδειά εκείνη, γιά τούς πτωχούς και τούς προσκνητάς και τούς δδοσιφόρους, πού πήγαιναν να ζητήσουν άσυλο. Όλοι είχαν τόν δικαίωμα να ζεσταθούν, από τό μεγάλο «κούτσοσυρο» τή νυχτιά τών Χριστου- γέννων. Και μαζεύεμεν από βραδύς, όλη ή οίκογένεια εκεί, περ- οίμενε τή λειτουργία τού μεσονυκτίου, με παραμύθια και με διαφο- ρες ιστορίες της ημέρας.

Μετά τήν εκκλησία γινότανε τό μεγάλο τραπέζι εις τό όποτον παρτεϊθετο ή πατροκαράδοτη χωρταρόσουσα ή βρασμένη εις τήν χύτρα πού τήν έχωναν μέσα στη στάχτη πριν φύγουν γιά τήν εκκλησία.

Έπειτα έρχότανε ή παραγεμιστή ή χήνα ή ό Ινδιάνος και τέλος τά γλυκίσματα όπως τά συνειθίζαν σε κάθε άπαρχία !...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο ΤΙΛ 'Εβλεσπύγγελ ήταν ένας άπ' τούς πειό περίφημους γερ- μανούς γελωτοποιούς κ' ένας άπ' τούς έξυπνοτέρους άνθρώπους τού ΙΔ'. αιώνος. Πολλοί προνοητοφύλακοί της έποχής εκείνης, μιλάνε με θαυμασμό γιά τήν πονηρία του και τις έξυπνες άπαντήσεις πού έδινε γ' ότι κι' άν τόν ρωτούσες.

Μιά μέρα κάποιος φίλος του γνωρίζοντας πως ό γελωτοποιός αυτός είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τόν υποκειμένο του, τόν ρώτησαν τί τιμή έδινε γι τον έαυτο του.

—Μπιά ! δέν άξιζω παραπάνω από είκοσι έννή δηνάρι τούς άποκρίθηκε ό γελωτοποιός.

Οι φίλοι του έμειναν μ' άνοιχτό τό στόμα, βλέποντας τή μετρι- οφροσύνη τού άνδρός. Και ό Τίλ άπαράσιος να τούς λύσει τήν άπορία τους :

—Σας έξήγησα πως δέν άξιζω παραπάνω από είκοσι έννή δη- νάρια, είπε, έπειδή κι' αυτόν άκόμα τόν Χριστό τόν πούλησαν μο- ναχά γ' ά τριάντα !

Και τώρα, πού έγινε κουβέντα γιά τά 30 άργύρια τού 'Ιούδα, άς αφήσουμε τήν 'Εβλεσπύγγελ με τ' άστει του, κι' άς έρθουμε στό σοβρό ζήτημα πού άπασχόλησε και άπασχολεί άκόμα πολλούς άνθρώπους : Τί ποσόν άντιπροσωπεύουν, με τή σημερινή μονάδα, τά καλή τριακοντα άργύρια ; Ο Θωμάς εινε ό μόνος εθαγγελι- στής πού κάνει λόγο γι' αύτό, με χωρίς ν' άναφέρη άν τ' άργύρια αυτά ήσαν 'Ελληνικά, ρωμαϊκά ή βραβικά. Οι σχολιασται τών γρα- φών εινε τής γνώμης πως τό ποσόν αυτό άντιπρο- σωπεύει 750 έως 4500 σημερινές δραχμές, με δέν έχουν κι' αύτοί συμφωνήσει άπολυτως σχετικώς.

Στό συμπέρασμα αυτό κατέληξαν γιά να έξηγη- σουν τό γεγονός ότι με τό ποσόν αύτο άγοράστηκε ό περίφημος ά γ ρ ο ς α ι μ α τ ο ς, τού όποιου τά ιστορικά έχουν ως έξής :

Όταν ό 'Ιούδας έμαθε πως οι γραμματεϊς και οι Φαρισαίοι σταύρωσαν τόν Χριστό, συναισθή- τηκε τό μέγεθος τού κακουργήματος του και μετα- νόησε γιά τήν προδοσία του. Πήγε τότε και τούς βρήκε, τούς πέταξε στό μούτρα τά τριάντα άρ- γύρια—τό άντίτιμο της προδοτικής του πράξεως— και «πέλεθάν άπήγηστο». Οι γραμματεϊς σκεπτη- χον τότε τί να κανουν αύτά τα χρήματα. Γιά μία στιγμή τούς πέρασε άπ' τό μυαλό ή ιδέα να τά καταθέσουν στό κοινό ταμείο, με ύστερα, κατόπιν ώριμωτέρων σκέψεων, έχριναν πως τα χρήματα αυ- τά—«τιμή ήματος»—δέν έπρεπε να κηιδωθούν τό κοινό ταμείο πού προοριζότανε γιά παιδαγωγικούς και ιερούς σκοπούς. Και με τά χρήματα αυτά αγο- ρασαν ένα άγρο, λάνο από τήν κοιλάδα 'Ενωπι, πού ήταν γνωστός ως τότε με τ' όνομα «άγρος νε- ραμweis» και τόν χρησιμοποιησαν γιά νεκροταφείο τών ξενων, ύπο τήν όνομασία «άγρος ήματος» ή 'Ακελδαμα'. Η έκτασις αυτή χρησιμεύσε πράγ- ματι ως νεκροταφείο τών περιηγητιών και τών ξε- νων μεχρι τού ΙΣΤ'.αιώνος, σημερα δε στό χώρον αυτόν εινε κτισμένη ή μονή τού 'Αγιου 'Ονουφρι- ου. Λεγεται ότι τό χωμα τού νεκροταφείου αυτού είχε τήν ιδιότητα να διαλύη τά πτώματα μέσα σε είκοσι τεσσάρους ώρες. Γι' αύτο και ή Αγία 'Ελενη, όταν πήγε στους άγίους τοπους όπου και άνεκαλυψε τόν Σταυρό τού Μαρτυρίου, φορτώσε πολλά πλοία άπ' αύτη τή θαματοσυρο γή και τήν έστειλε στη Ρωμή, γιά να χρησιμοποιηθ ή στό Νε- κροταφεία !...

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η 'Εθνική Τράπεζα της 'Ελλάδος έχει άπλή και σύντομη ιστορία :

Ο Κυβερνήτης Καποδίστριας, στις 2 Φεβρ. 1828 έξέδωσε στην Αίγινα Διαταγμα «περ. συστασιώς, χρηματικής τραπεζής» και υγ- χρώνως έγινε μετοχος αύτης. Η Τραπεζα αυτή δεν έλποκοψε και διαλύθηκε στα 1838 με Β. Διαταγμα τού 'Οθωνος. Άργότερα ό φιλελλην τραπεζίτης Έυαριος έστάλη στο ήλυ του Ισού, με Στάγιο 500.000 δραχμάς γιά να δοκιάσει άν ή 'Ελλάς ήταν ώριμη γιά Τραπεζιτικές εργασιες. Έτσι ιδρύθη ή 'Εθνική Τραπεζα, με κεφάλαιο 5.000.000 δραχ., διατεταμένο σε 5.000 μετοχά, από 1.000 καθεμία. Πρώτος μετοχος ένεργηθη ό Κ. Βραβη, γιά 150 μετοχές, έπειτα ό Βασίλειος τής Βαυαρίας Δουοορίτσο, γιά 20, οι αδελφοί Ροτσίλο γιά 100 και ό Νικ. Ζωμοιάς γιά 500 μετοχές.

Η πρώτη συνέλευσις τών μετοχών έγινε στις 13 Νοεμβρίου 1841 και έξελεγη λαμπημεθι διευθυντής τής Τραπεζής ο Ι. Σαταρος. Στη Γενική Συνέλευση του 1849 ο Σαταρος έξελεγη έξωμνηστώ- Ισ ο β ι ο ς διευθυντής, τίτλος πού άντεκαταύθη με τον τίτλο Δ ι ο ι κ η τ ή ς. Μετα τον Γ. Σαταρο έξημιασαν δυο δικηται ό Μαρκος Ρενιερής (1866-1890), ΙΙ. Καλλιάγας (1890-1896) και Σ. Σαρ-ΐτ (1896). Άγοριεμα έγινε και ό πρην ημερών αυουσαν Ιω. Βυταβιος.

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ο ΤΣΟΠΑΝΟΣ

Φτωχόμένο πέρασμα της κό-
λης,
Τήν αυγή,στό πρσίανο λήθαϊ,
Πού ό μικρός βροσος με τη
βροσάκι [αυτο]ύ
Βόσκι τόν χιονόμαλλο κοποδιί
Με γλυκιά μία φλόγα σπιμα-
τριά του
Ν' άλαφροδισαίνη τήν κνιά-
[α]ς,
Τρυφερά χαιδεύοντας τόν χνυ-
[α]ς,
Πού στ' άπάνω χεϊλι του χα-
[α]ράς.

Νίκος Κατζάρας